

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie upadłości Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) w Z. po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 września 2005 r., zażalenia syndyka Masy Upadłości Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) w Z. na postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 3 marca 2005 r., sygn. akt IX Gz (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W dniu 30 września 2004 r. Sąd Rejonowy ustalił wynagrodzenie syndyka za czynności wykonane w okresie od 6 lipca 1995 r. do 6 czerwca 2003 r. Podstawę prawną przyznanego syndykowi wynagrodzenia w kwocie 317 989 zł stanowił art. 122 § 1 i 2 pr. upadł. w brzmieniu obowiązującym do 3 stycznia 1998 r. Zastosowanie wymienionego przepisu we wskazanym brzmieniu opierało się na art. 5 ustawy z dnia 31 lipca 1997 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. – Prawo upadłościowe i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 751). Zażalenie syndyka na wspomniane postanowienie Sąd Okręgowy oddalił postanowieniem z dnia 5 stycznia 2005 r. Na to ostatnie postanowienie syndyk wniósł skargę kasacyjną, która jednak została odrzucona przez Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 3 marca 2005 r. jako niedopuszczalna w świetle art. 17 § 3 pr. upadł.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej syndyk zakwestionował zasadność tego rozstrzygnięcia; zarzucił, iż zostało ono wydane z naruszeniem art. 519¹ k.p.c., art. 64 pr. upadł, art. 393⁵ k.p.c. oraz art. 17 pr. upadł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wynagrodzenie należne syndykowi na podstawie art. 122 pr. upadł. stanowi element kosztów właściwego postępowania upadłościowego. Może być zatem dochodzone tylko w tym postępowaniu. Niezłożenie przez syndyka wniosku o przyznanie wynagrodzenia w terminie określonym w art. 125 pr. upadł. powoduje utratę możliwości jego przyznania.

Nie można się zgodzić ze skarżącym, że postanowienie Sądu Okręgowego oddalające zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego przyznające wynagrodzenie na podstawie art. 122 pr. upadł. podlega zaskarżeniu kasacyjnemu.

W literaturze reprezentowany jest pogląd, że dopuszczalność środków zaskarżenia jest regulowana (z wyjątkami dotyczącymi zażalenia) w każdym postępowaniu w sposób szczególny, co oznacza, że nie mają zastosowania w tym zakresie przepisy odsyłające, a więc między innymi art. 13 § 2 k.p.c. i art. 68 pr. upadł. Gdy chodzi o skargę kasacyjną, orzecznictwo Sądu Najwyższego podziela to stanowisko w szczególności w odniesieniu do postępowania egzekucyjnego toczącego się według przepisów w brzmieniu obowiązującym do 5 lutego 2005 r. oraz w odniesieniu do postępowania upadłościowego toczącego się według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. – Prawo upadłościowe. Przyjmuje się mianowicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że o dopuszczalności skargi kasacyjnej w postępowaniu egzekucyjnym rozstrzygają wyłącznie przepisy art. 775¹ k.p.c., a w postępowaniu upadłościowym - przepisy art. 17 ust. 3 oraz art. 193 pr. upadł. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r., I CKN 13/96, OSNC 1997/5, poz. 54 i z dnia 20 lutego 2003 r., I CZ 10/03, LEX nr 78270). Stąd wniosek, że skarga kasacyjna na orzeczenia sądu drugiej instancji zapadłe w toku właściwego postępowania upadłościowego jest dopuszczalna tylko w przypadkach określonych w art. 193 pr. upadł. (odmowa zatwierdzenia układu) oraz – gdy nieruchomości lub statek są zgodnie z art. 118 pr. upadł. sprzedawane według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego - w dwóch pierwszych przypadkach określonych w art. 775¹ § 2 k.p.c. (przybicie oraz przysądzenie własności).

Wydane w toku właściwego postępowania upadłościowego postanowienie Sądu Okręgowego oddalające zażalenie syndyka na postanowienie Sądu Rejonowego

ustalające jego wynagrodzenie nie należy oczywiście do orzeczeń objętych hipotezą art. 193 pr. upadł., ani do orzeczeń objętych hipotezą art. 775¹ § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed 5 lutego 2005 r.

Wywody skarżącego odwołujące się do orzeczeń Sądu Najwyższego z okresu międzywojennego, rozstrzygających skargi kasacyjne na postanowienia sądu drugiej instancji co do wynagrodzenia syndyka, pomijają to, że w orzecznictwie, które ukształtowało się po przywróceniu w 1996 r. skargi kasacyjnej, nie zostało podtrzymane stanowisko judykatury z okresu międzywojennego kwalifikujące rozstrzygnięcia o kosztach postępowania jako orzeczenia co do istoty sprawy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 grudnia 1996 r., I CZ 30/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 34, z dnia 3 kwietnia 1997 r., I CZ 27/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 130 i z dnia 11 stycznia 2001 r., IV CKN 1630/00, LEX nr 52455).

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ k.p.c., art. 68 pr. upadł., art. 536 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze /Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm./ oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98/).